BARNFEN.

En fransk saga om de små skrifven för de stora.

Det var en tryckande varm eftermiddag,och den långa, dammiga landsvägen låg som utdöd. Icke en vagn stod att upptäcka, icke en ryttare visade sig, och af fotgängare såg man heller icke ett spår. Fåglarna sjöngo icke, de togo sin eftermiddagslur,och bladen hängde vissna på träden, som om de höllo på att dö af törst.

Det fanns endast tre små låga hus vid den ena sidan af vägen,och på ett af dessa öppnades just nu dörren,och man hörde en röst säga:

— Seså,Yvette, gå nu ut och lek!

Som svar på detta tilltal eller denna befallning kröp nu en liten flicka på tre eller fyra år mycket försiktigt på alla fyra nedför de höga stentrappstegen framför dörren. Det gick så smått, och den lilla liknade mera ett klädbylte, som höll på att rulla nedför trappan, än ett litet lefvande människobarn.

På hufvudet hade den lilla flickan en mössa, som var sydd af två stycken brokigt tyg; fram under denna mössa tittade några små tottar ljust, guldgult hår. Hennes lilla klädning hade blifvit förlängd många gånger och var ändå nu ett godt stycke för kort, lifvet satt ända uppe under armarna liksom på de moderna empiredkläningarna. Skor och strumpor hade hon icke—nåja, det var ju icke kallt, så det kunde ju vara förståndigt att gömma dem tills de bättre behöfdes.

Då den lilla ändtligen hade kommit öfver svårigheten att klättra nedför trappstegen, reste hon sig upp och såg sig omkring. Hon såg helt tankfull ut, där hon stod och höll sitt lillfinger mot näsan, som om hon hade något att spekulera på.

"Leka — ja, det var lätt sagdt, men hvad skulle hon leka med?"

Andra barn kunde nog leka. De kommo med sina mödrar och barnjungfrur ut i stora trädgårdar, där de träffade andra barn och där de kunde leka med dem och låna deras leksaker, liksom de själfva lånade bort sina. På det sättet blef det ju hela massor af leksaker: dockvagnar, hästar, kanoner, bollar, toppar, byggkloster, spadar, och hvad det alltsammans heter. Och äfven om de icke hade några leksaker, så hade de känske små kamrater, som kunde leka med dem, men Yvette här midt på den ensliga, dammiga landsvägen, hvad kunde det tjäna att säga till henne:

"Gå ut och lek!" — där fanns ju icke det allra minsta hon kunde leka med.

Hennes fader var stenhuggare och förtjänade bara precis så mycket, att hans hustru och barn icke behöfde svälta, men leksaker fick han visst aldrig ett öre öfver till.

Yvette satte sig vid sidan af en af de stora stenhögar, hvilkas stenar hennes fader skulle hugga i skärfvor att använda till att laga vägarna med. Här började hon söka i sin lilla ficka, om där icke fanns ett eller annat,som kunde användas till att leka med, men förgäfves. Fickans innehåll, en klädningsknapp, ett par små stenar, en ände segelgarn, en liten morot och en pennknif, betraktades noga och stoppades omsorgsfullt ned igen. Utom dessa saker fanns det endast ett par brödsmulor på bottnen af fickan, det var alltsamman mycket bra, men till att leka med dugde det icke.

Det började rycka förrädiskt kring den lilla munnen, det blef en hel grimas, intet tvifvel, gråten var i antågande.

Just i detta ögonblicket passerade barnfen förbi.

Det finns kanske ingen af läsarna, som känna barnfen? Det är troligt nog,ty man ser henne aldrig, men det är hon, som kommer barnen att småle i sömnen och i drömmen skänker dem alla slags vackra saker. Det finnes ingen gräns för hennes makt, med en enda liten stöt med sin trollstaf vänder hon upp och ned på allt och låter allt bli just såsom man önskar det skall vara. Hon är mild och god, och det bästa beviset på hennes godhet är, att det nästan alltid är de bedröfvade och fattiga hon har mest lust att göra väl emot.

Hon kom således förbi och såg att den lillaYvette höll på att gråta Genast sträckte hon sin gyllene staf ut öfver stenhögen och flög så åstad igen, småleende och skälmsk, ty hon var lika ljus, strålande och munter som en af de allra ljusaste och allra klaraste solstrålarna.

Just som fen flög förbi, kom Yvette att titta bort på stenhögen, och det föreföll henne plötsligt,som om den närmaste stenen hade ett ansikte, som liknade ett litet barns, och att den var klädd som ett sådant. Ja, det var verkligen, som om den varit ett litet barn.

Yvette sträckte ut handen och tog stenen, och hon började känna samma kärlek till den, som en moder har till sitt lilla, späda barn.

Hon vaggade den på sin arm och talade med den.

— Ah, sade hon, — du vill nog vara mitt lilla barn, det är nog det du vill? Men du kan inte tala ännu och inte säga det. Jag vill vara din moder, och jag skall vara god mot dig och aldrig slå dig. Men då måste du vara riktigt snäll, riktigt snäll, hör du det,eljest kommer du i skamvrån. Kom nu, dina kläder sitta inte riktigt bra, jag skall kläda dig bättre.

Yvette svepte stenen in i sitt förkläde, så att man icke såg annat af den än det Yvette tyckte liknade ett hufvud. Hon såg förtjust på sitt verk.

— Seså, nu är du vacker, riktigt vacker, nu skall du få litet att äta och sedan skall hjärtebarnet sofva. Så tar mamma lillan på armen och så sjunger hon: "Vyss, vyss, vyss!" Vill du inte sofva? Hvarför? Är du inte snäll? Skall jag berätta historier för dig? Heller inte historier? Fy, du är en stygg flicka. Vet du hvad Om du inte tiger, så byter jag ut dig! Då går jag med dig till butiken, där de sälja små barn och säger: "Jag har en liten stygg flicka, som jag gärna vill byta bort med en gosse." — "Var så god," säger frun i butiken, "det kan ni godt få. Hvad vill ni hafva för en? En med ljust eller mörkt hår." "Det är sak samma",säger jag, "om han bara är snäll och tyst.' "Tysta små gossar äro dyra," säger då frun, "ty de äro så sällsynta." "Hvad kosta de?" säger jag. "Två öre stycket," säger frun. Och så tar jag en — nej, det gör jag inte, ty nu är du ju snäll igen, är du inte? Nu skriker du inte längre och är elak mot mor? Hvad, skriker du ännu — då är du bortbytt, du är ingen flicka längre, du är en gosse!

Och stenen, som icke längre var en liten flicka utan en gosse, fick plötsligt gossfasoner, han blef vild som flesta gossar äro och ville mde våld hoppa ur förklädet.

— Stopp, stopp, inte så vild, inte så stygg, små gossar måste vara snälla, eljest bli de inte stora män och få grått skägg som far. Fy, hvad du är vild, gossen min, om du inte är tyst och stilla, så kommer vargen och äter upp dig.

I detsamma kom en stor, beskedlig hund springande med tungan ute ur munnen.

För Yvette var nu allt, som hon tyckte det skulle vara — det var vargen, som hon ropat på, den store, stygge vargen, som ville taga hennes stenbarn. Den lilla stengossen blef visst rädd; hon ångrade sig att hon ropade på det rysliga djuret.

Under ett ögonblick glömde hon stenbarnet, ty nu hotade vargen henne själf, han kom verkligen ända fram till henne. Hon kastade stenen långt från sig och började själf ropa: "mor, mor!" under det att hon sprang mot huset, så fort hennes små ben kunde bära henne. Hunden, som ville leka, sprang efter henne, uppför trapporna kunde hon ju icke komma så fort, och så gömde hon sig i vrån vid hörnet af huset, dolde sitt ansikte mot stenmuren och blef stående orörlig, alldeles öfvertygad om, att vargen skulle äta upp henne, om hon gjorde den minsta rörelse. Ändtligen vände hon litet på hufvudet, vargen var ur sikte. Men där långt borta kom en vagn, det var klockor på hästarne, och Yvette tyckte, att det var så roligt att höra på, att hon alldeles glömde sina modersplikter och sitt stenbarn.

Hästarna voro grå, och de sprungo så fort, så fort. Plötsligen skrek den lilla flickan högt — nu kom hon ihåg sitt stenbarn, som låg där ute midt på vägen, det blef öfverkördt, det blef alldeles bestämdt öfverkördt.Och det blef det. "Krasch, krasch!" Vagnshjulen delade stenen i flera bitar. Den lilla flickan grät och hötte åt kusken. Därpå vände hon sig mot stenhögen. Hvad var det, där låg ju två små stenbarn och logo mot henne — tvillingar, små flickor, inte stygga gossar som läto köra öfver sig. Mannen, som körde vagnen, var ändå inte så stygg, det var ju hans skull, att hon fått de två små stenflickorna.

— — —

Barnfe,barnfe, du, som vakar öfver barnen, råder dem i sorgen och lär dem att glädja sig åt intet, glöm heller inte dina stora barn, glöm inte dem, som redan hafva silfvertrådar i håret, lär dem tro, att mången är en guldkorn, om det kan bidraga till deras lycka, att de tro det. Barnfe, kära barnfe, låt också dina stora barn behålla sina illusioner!

MIN BÄSTA VÄN.

Af *Th. Randal.*

Det första minne jag har af honom är, då han stod böjd öfver min lilla hvita bädd och slöt sin starka hand kring min handled.

Febern jagade den gången min lilla barnahjärna och jag tyckte mig i hans vackra, manliga ansikte igenkänna sagoböckernas stolta kungars drag.

Min förvirrade blick omfattade det kloka, allvarliga ansiktet i ett enda dragande nu — — och så försvann allt i feberns mörka natt.

Är gingo hän.

Jag hade blifvit en liten blek och ömtålig flicka, en märkvärdig skygg och filosofisk barnunge, som höll långa pratstunder med mig själf och hade en ytterst lillgammal blick på allt omkring mig.

Han var den som bäst af alla förstod mig.

Då han kom in till mig i barnkammaren och lyfte mig upp på sitt lugna, dämpade sätt, då blef det så lugnt och tryggt inne i mitt lilla barnahjärta; jag kände på mig att han förstod mig och denna känsla af förståelse byggde en bro af järn mellan våra hjärtan.

Jag invigde honom i mina något egendomliga lekar, delgaf honom innehållet af mina med hieroglyfer öfverritade böcker — och han hörde lugnt på mig utan att skratta och utan att blifva trött.

Jag blef större och skickades i skolan.

Med nästan pinsam flit skötte jag mina lexor — men undvek mina kamrater och i synnerhet de bråkigaste bland dem.

Jag fick många ovänner men icke en enda vän.

Mina lärarinnor betraktade mig med en viss respekt på grund af min flit och mina för det mästa så logiska svar, men någon hjärtlighet upstod aldrig oss emellan.

Ett par gånger kom jag på kant med dem.

Det var då vi skulle undersökas till gymnastiken — som en gammal "glasögonmö", ägarinna af ett stort sjukgymnastikinstitut — afgaf den förklaringen att jag var sned i ryggen, och måste genomgå en kurs i sjukgymnastik.

Lugnt vände jag mig om mot den gamla och sade kort och godt:

— Fröken narras.

Jag var den gången 8 år.

Jag fick en anmärkning naturligtvis, och med boken hvari denna stod vandrade jag direkt upp till min gode vän — husläkaren.

Så snart den sista patienten var gången gick jag in till honom räckte honom boken och sporde:

— Är jag sned i ryggen, farbror?

Det gled ett leende öfver hans vackra ansikte, så sade han:

— Nej, min vän.

Med några få ord refererade jag "undersökningens" gång och resultatet på det hela blef, att jag fick ett förseglad bref med från doktorn till "glasögonmön" — som gjorde henne och mig till dödsfiender för resten af skoltiden.

Min andra strid inträffade 6 år senare då vår lärarinna i räkning beskyllde mig för att narras.

Upprörd i mitt innersta vandrade jag åstad till min vän doktorn, fann honom ensam, berättade hela sakens sammanhang för honom, hvarefter följande samtal utspann sig oss emellan:

— Jag tror att räkning anstränger mitt hufvud allt för mycket.

— Jag är också af samma mening.

— Och därför så — —

— Skall jag skrifva en liten lapp som för framtiden skall befria dig från detta obehagliga ämne.

Vi hade åter förstått hvarandra helt och fullt ut.

Han fortfor allt jämt att vara min bästa vän och rådgifvare, och under konfirmationstiden, då min filosofiska hjärna ofta kom i konflikt med dogmerna, flydde jag till honom med mina tvifvel — och sällan lämnade jag honom utan med lugn och klarhet i tanke och sinne.

Då konfirmationstiden var öfverstökad och han tillika med min far — som nu var enkling, mottog mig utanför sakristidörren, lade jag armarna omkring hans hals och hviskade ett sakta tack i hans öra.

Då märkte jag för första gången hurusom en darning flög igenom hela hans gestalt och att hans blick sökte min med ett annat uttryck än den brukade.

Dock, jag förstod intet, var blott lycklig och stolt öfver att äga en sådan trofsat vän som han.

Äfven i musiken hade vi funnit hvarandra.

Hans mjuka, oändligt musikaliska cellospel gled sympatiskt samman med mitt pianoaccompagnemang, och njutningsrika voro de stunder vi tillbringade i hvarandras sällskap med musiken som sammanbindningslänk.

Och våra pratstunder i skymningen — då den nedgående solen åt allt omkring oss lånade ett flammande, rosenrödt sken — då tankarne och orden kommo så lugna och klara, och då själfva tystnaden var som ett nät af silkefina trådar, som bundo oss samman.

— — — —

Men så kom kärleken in i mitt lif.

Brusande som en hvirfvelstorm, het och förtärande bröt den in öfver mig, döfvande allt, begärande allt.

Ater stod jag i det välkända rummet — som hört alla mina sorger, och sett all min lycka — och bad om hans råd.

För första gången i mitt lif såg jag honom stå blek och berörd, utstånd att gifva mig ett sådant.

— Här är det endast ett som kan dömma och råda! ljöd hans röst, så klanglös och blek — och det är ditt eget hjärta!

Min blick omfattade honom som han stod där i skymningen — en man ännu i sin bästa ålder med en smula silfver vid tinningarne och med ett par ögon som glödde af kärlek.

Då förstod jag.

Med ett var det, som om något gled bort från mig — något fast och tryggt. Det var en sträng som brast — ett hjäta som sakta förblödde — — —

För första gången måste jag gå bort utan råd men jag *måste* gå — ty kärleken var starkare än *allt.*

Det kom år af jublande lycka—strålande varm kärlekslycka—men det kom också år af motgång, sorg och nöd — då jag med tungt hjärta och tunga steg sökte tillbaka till den välkända bostaden vid det gamla torget, men då var han död och borta — — min bäste vän —

HURULEDES ÄR DETTA.

Vi gifva ett hundra dollars i belöning för hvarje fall af katarr, som ej kan botas med HALL'S CATARRH CURE.
F. J. CHENEY & Co., egare, Toledo, O.

Vi undertecknade hafva kändt F. J. Cheney de sista 15 åren och tro att han är fullkomligt hederlig i alla affärstransaktioner och i finansielt afseende i stånd att uppfylla hvarje förpliktelse, hvilken firman åtagit sig.
WEST & TRUAX, Wholesale Druggists, Toledo, O.
WALDING, KINNAN & MARVIN, Wholesale Druggists, Toledo, O.

HALL'S CATARRH CURE tages invärtes och verkar direkt på blodet ock systemets slemhinnor. Pris 75c pr. flaska. Säljes hos alla apotekare. Rekommendationer sändas fritt.
HALL'S FAMILY PILLS äro de bästa.

VERLDENS ÄNDE.

Snobben (till masen): — Hör du, mas, har du varit i verldens ände?

Masen: — Nej, men jag 'ar va't i 'Edemora, å der 'örde jag en tupp som gol ändå längre bort.

NAMNFÖRVEXLING.

Mor Stina: — Va' så go' vördi' prosten, å sitt i Helenan.

Gubben Per Erik: — Gumma mi' menar Rebeckan, förstås.

Prosten: — Hm — — nå, nu förstår jag Emman menar ni. Tack så mycket.

Dr. Miles' Anti-Pain Pills.

Ett hastigt och säkert botemedel för ejuk och nervös hufvudvärk, ryggvärk, magplågor, neuralgi, nervositet, retlighet, sömnlöshet, reumatism, lindvärk. Innehåller ej opium eller morfin och medför ej några obehagliga efterverkningar. 25 dosis för 25c. Fås hos apotekare eller sändes af DR. MILES MEDICAL CO., Elkhart, Indiana.

HOLD UP! and consider

THE FISH BRAND POMMEL SLICKER

LIKE ALL TOWER'S WATERPROOF CLOTHING, is made of the best materials in black or yellow fully guaranteed, and sold by reliable dealers everywhere. ASK FOR THE SIGN OF THE FISH

TOWER'S FISH BRAND — TOWER CANADIAN CO. LIMITED TORONTO, CAN.

Stanna, och begrunda! The FISH BRAND POMMEL SLICKER är alla TOWERS vattentäta kläder. Är gjord af det bästa material, i svart eller gult med full garanti och såld af välsorterade handlande allestädes. Håll er till märket af fisken.

Nyt fra Norge.

Eiendomssalg. Klosteren i Skien med Kraftstation er solgt til et Aktieselskab ved Ingeniør Hartmann.

Brændt Hotel. Victoria Hotel i Langesund, tidligere Johnsens Hotel er nedbrændt. Et lidet Udhus,tilhørende Skibsfører Jensen, beskadigedes.

Stort Gaardsalg. Gaardene Kompelien og Fladlien i Søndre Land er af Anton Madslien solgt til Direktør Wahlstrøm, Hønefos. Kjøbesummen er efter Forlydende 100,000 Kr.

Kongeparret paa Reise. Kong Haakon og Dronning Maud vil i Løbet af Høsten aflægge Besøg ved Hofferne i Kjøbenhavn, Berlin og London. Da Kongen personlig agter at aabne Storthinget, vil Reisen antagelig først blive tiltraadt senere i Oktober.

85 Aar fyldte den 25. August Norges ældste og første Lokomotivfører William Graham. Graham kom til Norge fra England til Norges første Bane, Hovedbanen, da den begyndte i 1854 og var Lokomotivfører ved den i mange Aar.

Amtmanden i Lister og Mandals Amt indberetter, at Høhøsten gjennemgaaende inden Amtet vil give noget under et Middelsaars Udbytte; endnu mere gjælder dette Kornavlingen, hvorimod Udbyttet af Poteter antages at ville blive ganske godt.

Bergens Theater. Bergens nationale Scene aabnedes den 19. August Sæsonen med „Madame Sans-Gêne". Frøken Hilda Fredriksen, der er kommen tilbage til Theatret efter et Aars Ophold i Udlandet, udførte Titelrollen og fik meget Bifald. Frøken har øiensynlig havt Udbytte af sine Studier ved de udenlandske Scener.

Ulovlig Tømmerhugst. Et større Trælastfirma med store Skogeiendomme i Romerike er af vedkommende Formandskab anmeldt for at have overtraadt Bygdens Skogvedtægter og afvirket Trær under det fastsatte Lavmaal. Herfor er vedkommende Firmas Repræsentant ilagt en større Mulkt og med Dragning af de ulovlig aavirkede Trær til Indtægt for Statskassen.

Skuespiller Henrik Klausen. Nationaltheatrets Styrelse har indvilget et Andragende fra Skuespiller Henrik Klausen om fortsat Permission paa Grund af Helbredshensyn. Der er tilstaaet ham Vartpenge for et Aar og samtidig er han som et Udtryk for Theatrets varme Beundring af hans lange og fortjenstfulde Arbeide i Kunstens Tjeneste udnævnt til Æresmedlem af Nationaltheatret. Skuespiller Klausen vil foreløbig benytte sin Permission til en Sjøreise langs Kysten, idet Sjøluften stadig har vist sig gavnlig for hans Helbred.

Store Testamentgaver. Afdøde Skibsreder Tobias Berentsen i Stavanger har ved Testamente skjænket 3,000 Kroner til Stavanger Handelsstands Pensionsfond, 2,000 Kroner til Stavanger Privatbanks Pensionsfond, 2,000 Kroner til Diakonissesforeningen i Stavanger, 4,000 Kroner til Bethania Waisenhus, 1,000 Kroner til Domkirkens Menighedsafyl og 6,000 til det norske Missionsselskab, ialt 18,000 Kroner. Desuden er et betydelig større Beløb stillet til Disposition til Fordeling i almennyttige Øiemed ved Testamentets Eksekutorer, Konsul Bergesen og Byfoged Finne.

Engelsk Flaadebesøg i Norge. Fredag den 24. August ankom til Kristiania en Krydserafdeling under Kommando af Admiral Sir Day Bosanquet og vekslede Salut med Fæstningen, ligesom den saluterede det engelske Kongeskib, som ligger der tillige med Krydseren „Roxburgh". Kong Haakon modtog næste Dag i Audiens paa Slottet den engelske Admiral, samt de 4 Skibschefer og den engelske Gesandt Sir A. Herbert. Samme Aften gav Admiralen Middag ombord. Søndag var Admiralen og flere af de engelske Officerer indbudte til Lunch paa Bygdø Kongsgaard. Mandag aflagde Kongen Besøg ombord paa Flaaden. Mandag Aften gav den engelske Gesandt Middag, hvortil var indbudt 60 Personer. Tirsdag gav Admiralen Modtagelse om Bord paa Admiralskibet. Onsdag fandt Afreisen Sted.

HVEM HON VAR

Lydia E. Pinkham's Lefnadsbeskrifning.

En sanningsenlig historia om huru Vegetable Compound uppdagades och huru "Paniken 1873" förorsakade att det offentligen erbjöds för salu i apoteken.

Denna märkvärdiga kvinna hvars familjenamn är Estes, föddes i Lynn, Mass., den 9de Februar 1819 och stammar från en gammal god kväkarefamilj. Under åtskilliga års tid var hon skollärarinna och blef känd som en

kvinna med vaksam och forskande håg och en allvarsam sträfvan efter kunskapers inhämtande. Hon egde framför allt en underbar sympatetisk natur.

År 1843 ingick hon äktenskap med Isaac Pinkham, en byggmästare och fastighetsmäklare och deras tidigare äktenskap var en prägel af framgång och lycka. De hade fyra barn, tre söner och en dotter.

Under dessa goda dagar, med gamla seder och bruk, var det vanligt för mödrar att tillreda sina egna mediciner af rötter och örter, naturens eget läkemedel — och doktor anlitades endast i särskildt svåra fall.

Genom tradition och erfarenhet vunno många af dem en underbar kännedom om olika rötters och örters kurerande kraft.

Mrs. Pinkham tog stort intresse i att studera rötter och örter, samt deras välgörande egenskaper vid sjukdomsfall. Hon vidhäller att likasom naturen så rikligt förser oss med vegetabilier af alla slag å sädesfält och fruktträdgårdar, så finna vi i rötter och örter läkemedel, särskildt afsedda att kurera de olika sjukdomar vi plågas af, om vi blott göra oss besvär att söka efter dem, och hon fann nöje i att uppsöka samt bereda enkla, men kraftigfa läkemedel för sin egen familj och vänner.

Främst bland dessa medel var en egendomlig sammansättning af de utmärktaste medicinska rötter och örter, hvilka ansågos mäst lämpliga att kurera kvinnosjukdomar, och Lydia E. Pinkhams vänner och grannar fingo veta att hennes compound lindrade och kurerade, och den blef därför mycket populär ibland dem.

Allt detta gjorde hon hittills fritt och utan ersättning, blott som ett kärleksvärk.

Men 1873 års financiella kris sträckte sig äfven till Lynn. Som den var både långvarig och svår blef den ödesdiger för familjen Pinkhams stora fastighetsintressen, ty den sortens affärer voro de som ledo mest, så att då Centennial året gick in fann familjen ail sin egendom liksom bortsopad. Någon annan inkomstkälla måste finnas.

De tre sönerna och döttrarne samt deras moder använde sina gemensamma krafter till att återuppbygga familjens förmögenhet. De resonerade som så, att den medicin, som var så bra för deras kvinliga vänner och grannar, måste vara lika bra för alla andra kvinnor.

Pinkham familjen hade inga penningar och liten kredit. Köket var deras första laboratorium; där kokte de rötter och örter tills de så småningom fingo ett gross flaskor fyllda. Sedan blef det fråga om hur man skulle kunna sälja dem, ty hittills hade de skänkts bort. De låto trycka en del pamfletter, hvilka framhöllo meriterna af medicinen, hvilken nu kallades Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound, och dessa delade Pinkhamsönerna ut i Boston, New York och Brooklyn.

Medicinens underbara kurerande egenskaper annonserade sig delvis själf, ty alla som använde den, rekommenderade samma till andra, och den kom allt mer i ropet.

År 1877 hade familjen, genom sina förenade ansträngningar, samlat nog pennigar att börja tidnigsannonsering, och därmed var företaget tillförsäkradt framgång och nu är Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound ett hushållsord öfverallt, och många ton rötter och örter användas årligen vid dess beredning.

Lydia E. Pinkham fick ej sjelf upplefva denna stora framgång. Hon togs hädan för många år sedan, men dock ej förrän hon hade skaffat medel att fortsätta sitt verk med, lika kraftigt som hon själf kunnat göra.

Hon var alltid metodisk i sitt arbete samt behöll, på det omsorgsfullaste rekord af hvarje fall hon hade hand om.

Hvarje sjuk kvinna som vände sig till henne för att få råd, — och de voro tusentals, erhöll den största omsorg och uppmärksamhet, och detaljerna samt symptomerna, behandling och resultat, uppskrefvos för framtida referenser, och nu äro dessa rekord, tillika med hundratusentals andra, att tillgå från alla världens sjuka kvinnor, och representera en stor samling upplysningar angående behandlingen af kvinnosjukdomar, hvilka hvad pålitlighet beträffar knappt kunna finna sin like i något bibliotek i världen.

Tillsammans med Lydia E. Pinkham arbetade hennes svärdotter, den nuvarande Mrs. Pinkham, som var noga instruerad i sitt fack, ty hon hjälpte den förra under många år med den stora korrespondensen.

På hennes del föll naturligtvis ledningen af arbetet, då dess grundläggare föll bort. Hon har fortsatt det i tjugofem år, och ingenting utvisar hvar Lydia E. Pinkham nedlade sin penna och den nuvarande Mrs. Pinkham, nu moder till många barn, upptog den. Med kvinliga medhjälpare, somliga lika skickliga som hon själf, fortsätter den nuvarande Mrs. Pinkham detta storslagna värk, och troligen ha aldrig så många kvinnor erhållit råd och hjälp, att återvinna hälsan, från någon annan persons kontor. Sjuka kvinnor, komma ihåg, att detta råd "Yours for Health", gifves fritt, om Ni blott skrifver och begär det.

Detta är Lydia E. Pinkhams Vegetable Compounds historia; beredt af simpla rötter och örter, det enda medlet för kvinnosjukdomar, och ett passande monument öfver den ädla kvinna, hvars namn det bär.

Som Postmester ved det ny oprettede Postkontor i Mo i Helgeland er ansat Postekspeditør af 1. Klasse ved Kristiania Omkarteringskontor, Jørgen A. Hjorth.

Et Andelskaninslagteri med det Formaal at modtage og slagte Kaniner fra Andelshavere samt sælge eller forarbeide Kaninskinden og om fornødent at oparbeide en Eksport af frisslagtede Kaniner til Udlandet, dannedes forleden i Kristiania. Love vedtoges efter en længere Diskussion. Som Bestyrelse valgtes Fru Signe Henrichsen, Materialforvalter Fossum og Bogholder Sivertsen.

Norsk Kalksalpeter. I 1904 indførtes til Norge 1,104,380 Kilogram Chilisalpeter til en Værdi af 198,000 Kroner, idet Prisen da var 18 Kroner pr. 100 Kilogram. I 1905 er Indførselen af Chilisalpeter gaaet ned til 706,780 Kilogram til en Værdi af 134,300 Kroner, idet Prisen ifjor steg til 19 Kroner pr. 100 Kilogram. Indførselen er saaledes gaaet ned med 400,000 Kilogram. Dette Kvantum er dækket ved Produktionen af den indenlandske Kalksalpeter paa Notoddens Salpeterfabrik.

I Søndre Trondhjems Amt indberetter Amtmanden: Høavlingen opgives for Guldals og Orkedals Sorenskriverier til et godt Middelsaars og for Resten af Amtsdistriktet, naar undtages Hitteren Herred af Fosens Sorenskriveri, til et Middelsaars Udbytte. I Selbo af Strinden og Selbo Sorenskriveri, samt i Stadsbygden af Fosen Sorenskriveri har Isbrand for en Del skadet Græsvæksten. Kornet antages, under Forudsætning af gunstigt Veir udover Høsten, at ville give et godt Middelsaars Udbytte i Guldalen og Orkedalens Sorenskriverier, et Middelsaars Udbytte i Strinden og Selbo Sorenskriveri, medens der for Fosen meldes, at Kornagrene paa Grund af koldt og fugtigt Veir staar tilbage, og tildels fulde af Ugræs. Potet- og Turnipsavlingen giver gjennemgaaende Haab om et godt Middelsaar.

Terje Vigen. Dr. Sigurd Ibsen har sendt Professor Dietrichson en Skrivelse, hvori han udtaler, at han paa Grundlag af Ytringer, som hans Far har ladet falde i hans Nærværelse ikke kan tvile om, at Terje aldrig har eksisteret i nogen anden Skikkelse end den digteriske.

Om Høstudsigterne i Kristians Amt indberetter Amtmanden angaaende Høavlingen: I Biri, Vardal og Østre Toten bliver Udbyttet et Middelsaar, i Vestre Toten under et saadant. I Nordre og Søndre Gudbrandsdalen samt Hadeland og Land har man faaet et knapt Middelsaar, medens der i Valdres paa Grund af Tørken i Juni og Begyndelsen af Juli gjennemgaaende bliver daarlig Avling. Udbyttet i Nordre Aurdal og Østre Slidre er neppe mere end Halvparten af et Middelsaar. Kvaliteten er overalt god, da Indhøstningen er foregaaet under gunstige Veirforhold. Kornavlingen tegner til i Gjenemsnit at ville give et Middelsaars Udbytte, i Nordre og Søndre Gudbrandsdalen samt Søndre Land, Østre Slidre og Vang noget under, i Brandbu adskillig over. I Østre Toten vil der med fremdeles gunstigt Veir kunne naaes opimod et Kronaar. Udsigterne for Poteterne er lovende,saa et godt Middelsaars Udbytte antages i Almindelighed at ville opnaaes. Bedst staar antagelig Totens Fogderi, hvor der ogsaa lægges mest Vind paa Potetavl.